

HISZPANIA PRZECIWKO EUROJUSTOWI

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 15 marca 2005 r. *

W sprawie C-160/03

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE,
wniesioną w dniu 8 kwietnia 2003 r.,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez L. Fraguas Gadeę, działającą
w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

popierane przez

Republikę Finlandii, reprezentowaną przez T. Pynnę, działającą w charakterze
pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

* Język postępowania: hiszpański.

interwenient,

przeciwko

Eurojustowi, reprezentowanemu przez J. Rivasa de Andrésa, abogado oraz D. O’Keeffe’ego, solicitor,

strona pozwana,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesi izb, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilešič i J. Malenovský, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 października 2004 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swojej skardze Królestwo Hiszpanii wnosi o stwierdzenie nieważności, w siedmiu wydanych przez Eurojust ogłoszeniach o naborze pracowników tymczasowych (zwanych dalej „zaskarżonymi ogłoszeniami o naborze”), punktu, który dotyczy przedstawienia dokumentów w języku angielskim przez osoby składające formularze zgłoszeniowe w innym języku, jak również innych punktów dotyczących kwalifikacji w zakresie znajomości językowych kandydatów, zawartych we wszystkich ogłoszeniach o naborze.

Ramy prawne

- 2 Tytuł VI Traktatu o Unii Europejskiej, czyli art. 29–42 UE, obejmuje postanowienia o współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych.
- 3 Artykuł 31 UE określa cele wspólnego działania w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych.

4 Artykuł 34 ust. 2 UE stanowi:

„Rada, w stosownej formie i według właściwych procedur przewidzianych w niniejszym tytule, przyjmuje środki i sprzyja współpracy, przyczyniając się do osiągnięcia przez Unię jej celów. W związku z tym, stanowiąc jednomyślnie z inicjatywy państwa członkowskiego lub Komisji, Rada może:

[...]

- c) podejmować decyzje dla osiągnięcia jakichkolwiek innych rezultatów, zgodnych z celami niniejszego tytułu, z wyłączeniem zbliżania przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich. Decyzje te są wiążące i nie mogą wywoływać skutku bezpośredniego. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, przyjmuje środki niezbędne do wykonania tych decyzji na poziomie Unii;

[...]”.

5 Artykuł 35 UE dotyczy właściwości Trybunału odnośnie do postanowień tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej. Ustępy 6 i 7 tego artykułu mają następujące brzmienie:

„6. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy w zakresie kontroli legalności decyzji ramowych i decyzji, jeżeli skargę wniosło państwo członkowskie lub Komisja, podnosząc zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego Traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej

z jego stosowaniem lub nadużycia władzy. Skargi przewidziane w niniejszym ustępie powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji zaskarżanych decyzji ramowych i decyzji.

7. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między państwami członkowskimi dotyczącym wykładni lub stosowania aktów przyjętych na podstawie artykułu 34 ustęp 2, o ile spór ten nie został rozstrzygnięty przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wniesienia pod obrady przez jednego z jej członków. Trybunał Sprawiedliwości jest również właściwy do orzekania w każdym sporze między państwami członkowskimi a Komisją dotyczącym wykładni lub stosowania konwencji sporządzonych na mocy artykułu 34 ustęp 2 lit. d)”.

6 Artykuł 41 ust. 1 UE stanowi:

„Artykuły 189, 190, 195, 196–199, 203 i 204, artykuł 205 ustęp 3 oraz artykuły 206–209, 213–219, 255 i 290 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską mają zastosowanie do postanowień dotyczących dziedzin uregulowanych w niniejszym tytule”.

7 Artykuł 46 UE, który stanowi część postanowień końcowych Traktatu o Unii Europejskiej, ma następujące brzmienie:

„Postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, dotyczące kompetencji Trybunału

Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i wykonywania tych kompetencji, stosuje się do następujących postanowień niniejszego Traktatu:

[...]

b) postanowień tytułu VI, na warunkach przewidzianych w artykule 35;

[...]”.

8 Artykuł 12 akapit pierwszy WE stanowi:

„W zakresie zastosowania niniejszego Traktatu i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które on przewiduje, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową”.

9 Artykuł 230 akapit pierwszy WE ma następujące brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości kontroluje legalność aktów uchwalonych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, aktów Rady, Komisji i EBC, innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich”.

- 10 Artykuł 236 WE stanowi, że Trybunał „jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Wspólnotą i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia”.
- 11 Artykuł 1 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, str. 385), zmieniony Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w traktatach, na których jest oparta Unia Europejska (Dz.U. 1994, C 241, str. 21 i Dz.U. 1995, L 1, str. 1) ma następujące brzmienie:
- „Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Unii są języki: niemiecki, angielski, duński, hiszpański, fiński, francuski, grecki, włoski niderlandzki, portugalski i szwedzki”.
- 12 Decyzja Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiająca Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (Dz.U. L 63, str. 1, zwana dalej „decyzją”) została podjęta na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności art. 31 UE i 34 ust. 2 lit. c) UE. W art. 1 decyzji przewiduje się, że Eurojust jest organem Unii, który posiada osobowość prawną.
- 13 Zgodnie z art. 2 tej decyzji Eurojust składa się z jednego przedstawiciela krajowego oddelegowanego przez każde państwo członkowskie zgodnie ze swoim systemem prawnym, będącego prokuratorem, sędzią lub funkcjonariuszem policji o równoważnych kompetencjach.

14 Celami Eurojustu — które zostały opisane w art. 3 tej samej decyzji — są w szczególności: stymulowanie i poprawa koordynacji między właściwymi władzami państw członkowskich, dochodzenia i ścigania w tych państwach członkowskich, poprawa współpracy między właściwymi władzami państw członkowskich, w szczególności ułatwianie realizacji międzynarodowej wzajemnej pomocy w sprawach karnych i pomoc w realizacji wniosków o ekstradycję, jak również wspieranie na inne sposoby właściwych władz państw członkowskich w celu usprawnienia ich dochodzenia i ścigania. W zależności od przypadku Eurojust może także wspomagać postępowanie przygotowawcze i ściganie dotyczące państwa członkowskiego oraz państwa nieczłonkowskiego lub państwa członkowskiego i Wspólnoty.

15 Artykuł 30 decyzji, zatytułowany „Personel” stanowi:

„1. Personel Eurojustu podlega zasadom i przepisom stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, w szczególności w kwestiach rekrutacji i statusu.

2. Personel Eurojustu składa się z osób zatrudnionych zgodnie z zasadami i przepisami określonymi w ust. 1, uwzględniając wszystkie kryteria określone w art. 27 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich ustanowionego rozporządzeniem (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 [...], włączając w to ich rozmieszczenie geograficzne [...].

3. Z upoważnienia Kolegium personel wykonuje swoje zadania, mając na uwadze cele i mandat Eurojustu [...]”.

- 16 Artykuł 31 tej samej decyzji, zatytułowany „Pomoc w tłumaczeniach ustnych i pisemnych” stanowi:

„1. W procedurach Eurojustu stosuje się oficjalne ustalenia Unii na temat języków. [w wersji hiszpańskiej: »El régimen lingüístico de las instituciones de la Comunidad Europea será aplicable a Eurojust«].

2. Sprawozdanie roczne dla Rady, określone w art. 32 ust. 1 akapit drugi, sporządzane jest w językach urzędowych instytucji Unii”.

- 17 Artykuły 12–15 warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (zwanymi dalej „WZIP”) dotyczy ich zatrudnienia i statusu. Artykuł 12 WZIP stanowi:

„1. Przy zatrudnianiu pracowników tymczasowych dąży się do pozyskania do służby osób spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich Wspólnot z uwzględnieniem możliwie szerokiego zasięgu geograficznego.

[...]

2. Nie zostanie zatrudniona w charakterze pracownika tymczasowego osoba:

[...]

e) jeśli nie wykaże się dogłębną znajomością jednego z języków Wspólnot oraz dostateczną znajomością innego języka Wspólnot w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań na stanowisku, które ma objąć” [tłumaczenie nieoficjalne].

18 Artykuł 91 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), który stosuje się do pracowników tymczasowych na mocy art. 73 WZIP, odsyłający do przepisów tytułu VII regulaminu pracowniczego dotyczących środków prawnych, określa warunki dopuszczalności skarg urzędników przed Trybunałem. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że ten środek prawny jest dostępny dla kandydatów w konkursach otwartych lub w postępowaniach rekrutacyjnych, bez względu na to, czy są oni czy nie pracownikami Wspólnot (zob. podobnie wyrok z dnia 31 marca 1965 r. w sprawie 23/64 Vandevyvere przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 205, 214).

19 W dniu 13 lutego 2003 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zostały opublikowane zaskarżone ogłoszenia o naborze. Wymagania dotyczące znajomości języków, zawarte w tych ogłoszeniach o naborze, przedstawiają się w sposób następujący:

— na stanowisko inspektora ochrony danych (Dz.U. C 34 A, str. 1), — „bardzo dobra znajomość języków angielskiego i francuskiego; zdolność do pracy w innych językach Wspólnot Europejskich będzie stanowiła dodatkowy atut”;

— na stanowisko księgowego (Dz.U. C 34 A, str. 4) — „dogłębną znajomość jednego z języków urzędowych Wspólnot Europejskich oraz dostateczna

znajomość innego języka Wspólnot, w tym dostateczna znajomość języka angielskiego”;

- na stanowisko specjalisty w zakresie informatyki i technologii informatycznych (administrator strony internetowej) europejskiej sieci sądowej (Dz.U. C 34 A, str. 6) — „dobra znajomość języka angielskiego jest niezbędna, zdolność do komunikowania się w co najmniej dwóch innych językach urzędowych Wspólnot Europejskich, w tym w języku francuskim, będzie niewątpliwie stanowić dodatkowy atut”;

- na stanowisko radcy prawnego (Dz.U. C 34 A, str. 11) — „bardzo dobra znajomość języków angielskiego i francuskiego; zdolność do pracy w innych językach Wspólnot Europejskich będzie stanowiła dodatkowy atut”;

- na stanowisko bibliotekarza archiwisty (Dz.U. C 34 A, str. 13) — brak szczególnych wymogów;

- na stanowisko attaché prasowego (Dz.U. C 34 A, str. 16) — „zdolność do komunikowania się co najmniej w językach angielskim i francuskim, znajomość innych języków Wspólnot będzie stanowić dodatkowy atut”;

- na stanowisko sekretarza w Biurze Administracyjnym (Dz.U. C 34 A, str. 18) — „dogłębna znajomość języków angielskiego i francuskiego, dostateczna znajomość innych języków Wspólnot będzie niewątpliwie stanowić dodatkowy atut”.

- 20 Wspomniane ogłoszenia o naborze wskazują, że kandydat powinien wypełnić formularz aplikacyjny w swoim języku ojczystym, jak również w języku angielskim. Ponadto do formularza aplikacyjnego należy dołączyć list motywacyjny oraz curriculum vitae sporządzone wyłącznie w języku angielskim.

Zarzuty skargi

- 21 Królestwo Hiszpanii podnosi trzy zarzuty na poparcie swojej skargi.
- 22 Pierwszy zarzut oparty jest na naruszeniu art. 12 ust. 2 lit. e) WZIP, na podstawie którego od kandydatów należy wymagać jedynie dogłębnej znajomości jednego języka, czyli zasadniczo ich języka ojczystego, jak również dostatecznej znajomości innego języka, którego wybór zostawia się wspomnianym kandydatom.
- 23 Drugi zarzut oparty jest na naruszeniu systemu językowego Eurojustu, jaki został przewidziany w art. 31 decyzji. System ten został zdefiniowany w rozporządzeniu nr 1, którego art. 1 dokładnie wymienia języki urzędowe i języki robocze instytucji. Skoro żaden z przepisów wspomnianej decyzji nie stanowi, że językami roboczymi Eurojustu są angielski i francuski, to wszystkie języki urzędowe Unii mogą być używane przez członków Eurojustu oraz personel sekretariatu tego organu. W rezultacie ogłoszenia o naborze naruszyły system językowy Eurojustu.

- 24 Trzeci zarzut oparty jest na naruszeniu zasady niedyskryminacji zawartej w art. 12 WE, jak również obowiązku uzasadnienia. Królestwo Hiszpanii podnosi, że wymóg, aby kandydaci wypełniali pewne dokumenty w języku angielskim, jak również warunki w ogłoszeniach o naborze, dotyczące znajomości języków angielskiego i francuskiego stanowią oczywistą dyskryminację ze względu na przynależność państwową, gdyż faworyzują kandydatów, których językiem ojczystym jest angielski lub francuski. Korzystniejsze traktowanie tych dwóch języków nie jest usprawiedliwione, ani nawet uzasadnione, co stanowi w związku z tym naruszenie obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 253 WE.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

Argumenty stron

- 25 Przed przedstawieniem swoich argumentów w sprawie Eurojust podnosi zarzut niedopuszczalności, który należy poddać analizie.
- 26 Eurojust podnosi, że skarga jest niedopuszczalna w związku z brakiem podstaw prawnych do jej wniesienia.
- 27 Po pierwsze, skarga nie może być oparta na art. 230 WE w związku z tym, że lista aktów, których legalność może podlegać kontroli Trybunału, nie obejmuje aktów wydawanych przez Eurojust, który jest organem Unii posiadającym osobowość prawną.

- 28 Po drugie, skarga nie może być oparta na art. 35 ust. 6 UE z uwagi na to, że zaskarżone akty nie stanowiły ani decyzji ramowej, ani jednej z decyzji, o których mowa w tym przepisie.
- 29 Po trzecie, skarga nie może być oparta na art. 91 regulaminu pracowniczego w związku z tym, że o ile przepis ten zezwala kandydatowi na wniesienie skargi na warunki zawarte w ogłoszeniu o naborze, o tyle nie pozwala on państwu członkowskiemu na wniesienie skargi na akty, co do których państwo to przypuszcza, iż zostały wydane ze szkodą dla osób, do których stosuje się ten regulamin pracowniczy.
- 30 Po czwarte, skarga nie może być oparta na decyzji, gdyż decyzja ta nie stanowi podstaw dla właściwości Trybunału w zakresie orzekania w sprawie aktów wydanych przez Eurojust.
- 31 Po piąte, skarga nie może być oparta na art. 35 ust. 7 UE w związku z tym, że nie dotyczy skargi związanej z wykładnią art. 31 ust. 1 decyzji wniesionej zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 35 ust. 7 UE.
- 32 Królestwo Hiszpanii przypomina, że Wspólnota jest wspólnotą prawa, której akty są poddane kontroli sądowej (wyrok z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 38), i podnosi, że żaden akt wydany przez organ posiadający osobowość prawną i związany prawem wspólnotowym nie może być wyjęty spod kontroli sądowej.

- 33 Królestwo Hiszpanii przyznaje, że na mocy art. 35 UE i 46 UE właściwość Trybunału w obszarze trzeciego filara jest ograniczona. Jednakże zaskarżone ogłoszenia o naborze nie mogą być uznane za akty przyjęte w tym obszarze, a kontrola Trybunału w zakresie tych aktów nie powinna być obwarowana warunkami.
- 34 Królestwo Hiszpanii pozostawia jednak ocenie Trybunału wybór najwłaściwszej podstawy prawnej niniejszej skargi, podnosząc wszelako, że ewentualny błąd, jaki mógł popełnić skarżący w tym wyborze, nie pociąga za sobą uznania niedopuszczalności lub braku decyzji w niniejszej sprawie.

Ocena Trybunału

- 35 Na wstępie należy podkreślić, że to do skarżącego należy dokonanie wyboru podstawy prawnej swojej skargi, a nie do sądu wspólnotowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 października 1974 r. w sprawie 175/73 *Union syndicale i in. przeciwko Radzie*, Rec. str. 917 oraz postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 1998 r. w sprawie T-148/97 *Keeling przeciwko OHIM*, Rec. str. II-2217). Z analizy treści skargi wynika, że skarżący oparł skargę na art. 230 WE. A zatem odnośnie do tego przepisu należy przeprowadzić analizę dopuszczalności skargi.
- 36 Jak wynika z brzmienia art. 230 WE, Trybunał „kontroluje legalność aktów uchwalonych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, aktów Rady, Komisji i EBC, innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich”.

- 37 Należy stwierdzić, że akty zaskarżone w niniejszej skardze nie są objęte listą aktów, których legalność może być poddana kontroli Trybunału na podstawie wspomnianego artykułu.
- 38 Ponadto art. 41 UE nie przewiduje, aby art. 230 WE był stosowany odnośnie do przepisów dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych zawartych w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ właściwość Trybunału w tym zakresie została określona w art. 35 UE, do którego odsyła art. 46 lit. b) UE.
- 39 Królestwo Hiszpanii jednakże kwestionowało uznanie zaskarżonych ogłoszeń o naborze za akty przyjęte w ramach tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej.
- 40 Z tego wynika, że skarga wniesiona na podstawie art. 230 WE nie może być uznana za dopuszczalną.
- 41 Odnośnie do prawa do skutecznej ochrony sądowej w ramach wspólnoty prawa, które w opinii Królestwa Hiszpanii wiąże się z tym, że wszelkie decyzje organu posiadającego osobowość prawną i podlegającego prawu wspólnotowemu mogą być poddane kontroli sądowej, należy podnieść, że zaskarżone akty nie są wyjęte spod wszelkiej kontroli sądowej.

- 42 W istocie, jak wynika z art. 30 decyzji, personel Eurojustu podlega zasadom i przepisom stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich. Wynika z tego zatem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, że główni zainteresowani, czyli kandydaci na stanowiska wymienione w zaskarżonych ogłoszeniach o naborze, mieli dostęp do sądu wspólnotowego na warunkach przewidzianych w art. 91 regulaminu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Vandevyvere przeciwko Parlamentowi, str. 214).
- 43 W przypadku gdyby taka skarga została wniesiona, państwa członkowskie mogłyby występować w charakterze interwenienta w sporze zgodnie z art. 40 Statutu Trybunału Sprawiedliwości i mogłyby, w danym przypadku, jak wynika z art. 56 akapity drugi i trzeci tego statutu, wnieść odwołanie od wyroku Sądu.
- 44 Z powyższych elementów wynika, że skarga jest niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

- 45 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Eurojust wniósł o obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania, a Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania. Na podstawie art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu Republika Finlandii, która wstąpiła do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga jest niedopuszczalna.**
- 2) **Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.**
- 3) **Republika Finlandii ponosi własne koszty.**

Podpisy